

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 352/2015
08.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ГП П.п. АД из Б., кога заступа пуномоћник З.К., адвокат из Б., против туженог ЈКП „Пут“ из Н.С., кога заступа пуномоћник З.Ж., адвокат из Н.С., ради исплате износа од 28.573.573,27 динара, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.5297/15 од 09.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 08.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ЈКП „Пут“ из Н.С., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.5297/15 од 09.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 1781/2013 од 09.06.2015. године, ставом I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца у целини и решење о извршењу тога суда Ив бр.6965/2009 од 01.07.2009. године, са трошковима извршног поступка у целости одржано на снази. Ставом II обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.216.500,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж бр.5297/15 од 09.09.2015. године, одбија као неосновану жалбу туженог и пресуду Привредног суда у Новом Саду П број 1781/2013 од 09.06.2015. године, потврђује. Одбија као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију изјављује због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизијски суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио као у изреци ревизијске пресуде из следећих разлога:

Ревизија туженог није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано је указивање ревидента на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. истог закона, имајући у виду да иста не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. тач. 1. и 2. Закона о парничном поступку. Других битних повреда одредаба Закона о парничном поступку које би могле представљати основ за уважавање ревизије туженог нема.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су били у дугогодишњој пословној сарадњи где је тужилац обављао грађевинске послове за туженог на основу усменог договора и по ценама које је за ЈКП „Пут“ одредио град Н.С.. Тужени је јавно предузеће које за град Н.С. одржава путеве и део послова даје тужиоцу, а које надзире ЈП Завод за изградњу града и исто врши исплату преносом на рачун овде туженог. Оверене грађевинске ситуације достављају се управи за саобраћај, а она из буџета плаћа овде туженог. Дана 23.04.2008. године надзорни орган ЈП Завод за изградњу Града је потписао образац – грађевински дневник којим је инвеститор Градска управа за саобраћај и путеве извођачу радова ЈКП „Пут“ наложио да изврши проширење пута за насеље Г. у С.К. у дужини од 1.500м² у просечној шири од 80,00цм. Такође је било потребно извести радове на одвођењу воде из дренаже цевима до канала на путу за Б. у насељу Б.. Предметни грађевински дневник потписан је од стране инвеститора. Фебруара месеца 2008. године директор ЈП Завод за изградњу града из Н.С. је са сарадницима обишао улицу ... на врху К. којом приликом је било речи о проширењу улице и реконструкцији и изградњи окретнице на њеном крају, за продужење аутобуске линије број 69. Након тога је издат налог овде туженом за реконструкцију те улице. Тужени је био оптерећен послом, те је имао намеру да тај посао повери тужиоцу. Било је уобичајено да када су послови надилазили капацитете туженог, да тужени те послове повери подизвођачима између осталог и овде тужиоцу. Послови су поверавани по ценовнику или по нижим ценама, а за сваку текућу годину постоји ценовник који је усвојен од стране стручне службе ЈП Завод за изградњу града из Н.С. и одобрено од надлежне Управе за саобраћај града Н.С.. Предметна улица за коју су извршени радови је била у плану одржавања путне мреже за ту годину и по устаљеној пословној политици ЈП Завод за изградњу града из Н.С., а извођење радова је било поверено туженом на основу закључених уговора. Налог за извођење радова није дат другим извођачима сем туженом и била је установљена пракса да уколико тужени није у могућности да изведе радове те радове повери свом подизвођачу што је било и у конкретном случају. Поверавање послова, односно ангажовање подизвођача је било дозвољено, јер је то произишло из потврде хитности обављања посла или услед недостатка капацитета туженог. У ЈП Завод за изградњу града Н.С. постоји служба за одржавање која је издала налог туженом за реконструкцију предметне улице и овлашћени радник Завода је вршио надзор на тим радовима и водио грађевински дневник.

Првостепени суд усваја тужбени захтев тужиоца и обавезује туженог да му плати тужбом тражени износ на име накнаде за изведене радове уз образложење да је тужилац био подизвођач туженог и да је цео посао на реконструкцији предметне улице урадио по правилима струке што је потврђено од стране надзорног органа, због чега по израженом правном ставу тога суда тужилац има право на накнаду за обављен посао урађен уместо туженог.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање правилно је другостепени суд применио материјално право када је потврдио првостепену пресуду којом је обавезан тужени да тужиоцу плати накнаду за извршене радове у досуђеном износу.

Ревидент у ревизијским разлозима изражава супротан правни став од израженог става нижестепених судова. Правни став по коме тужени није пасивно легитимисан у овој парници зато што је у уговорном односу био тужилац са ЈП Завод за изградњу града, а не са овде туженим.

Ревизијски суд не прихвата у ревизији изражене правне ставове. Чланом 124. Закона о облигационим односима прописано је да у двостраним уговорима кад једна страна не испуни своју обавезу, друга страна може ако није шта друго одређено захтевати испуњење обавеза или под условима предвиђеним законом раскинути уговор простом изјавом ако раскид уговора не наступа по самом закону, а у сваком случају има право на накнаду штете. Чланом 600. истог закона, прописано је да уговором о делу посленик се обавезује да обави одређени посао као што је израда или оправка неке ствари или извршење неког физичког или интелектуалног рада а наручилац се обавезује да му за то плати накнаду. У члану 607. став 1. истог закона прописано је да је посленик дужан извршити дело како је уговорено и по правилима посла.

Из чињеничног утврђења произилази да су парничне странке биле у уговорном односу, по основу уговора о делу, где је тужилац као подизвођач туженог извео радове на реконструкцији предметне улице, што је потврђено и од стране надзорног органа – инвеститора. Наведени уговор о делу није закључен писменим путем, већ је постојао усмени уговор са свим битним елементима, јер је уговорен обим радова које је требало извршити, цена радова које су важиле код туженог као извођача свих послова Завода за изградњу града који се појављивао као инвеститор и у коме је означен рок за исплату који је важио као и за све претходне послове. Из грађевинског дневника произилази да је градска Управа за саобраћај и путеве поверила посао туженом. У време издавања налога, тужени је био презаузет због чега предметне радове не би могао да уради у траженом року. Како су предметни радови на асвалтирању улице били поверени туженом од стране градске управе за саобраћај и путеве, који исте није могао да изведе, него је за то ангажовао тужиоца као подизвођача, то је у обавези да тужиоцу плати накнаду за изведене радове како то правилно закључују нижестепени судови. Наводи ревидента да није он пасивно

легитимисан већ Завод за изградњу града, по чијем налогу су изведени радови, нису од утицаја на другачије пресуђење имајући у виду да су тужилац и тужени били у односу извођача и подизвођача, те је њихов положај истоветан положају главног извођача у односу на инвеститора. То даље значи да подизвођач има право да тражи од извођача накнаду за извршене радове за посао који му је овде тужени поверио.

Наводи ревидента о погрешној примени материјалног права с тога нису основани.

Како не постоје ревизијски разлози, тако ни они на које се пази по службеној дужности. Ревизијски суд је на основу процесног овлашћења из члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**